

Köprüden Geçemedim

A-Ha (Münür Rahvancıoğlu)

2005 yılının son ayları ile 2006 yılının ilk ayı, Kıbrıs Türk Yönetici Eliti'nin çözüm-süzlük yolunda attığı yaratıcı bir adımla damgalandı. Lokmacı Barikatı ile yatıp Lokmacı Barikatı ile kalktığımız, "barış istemeyen Rumlar'ın gerçek yüzü" ile bir kez daha karşılaştığımız, milli birlik ve bütünlük içinde "Rumlar"a geri adım attırma yolunda seferber olduğumuz, televizyonundan gazetesine bakkalından bürokratına "barışçı hislerle dolup" şövenist konuşmalar yaptığımız bu süreçten geriye; yarım bir köprü kaldı...

Kimin nerede aldığı belli olmayan bir kararla, ansızın Lefkoşa'nın ortasında bir köprü inşaatı başladı. Ardından, Kıbrıs Cumhuriyeti yetkilileri; kendilerinin böyle bir köprü hakkında onayları olmadığını, askeri bölgenin üzerinden geçerek oluşturulacak bir geçişi kabul etmeyeceklerini bildirdiler. Doğru veya yanlış, haklı veya haksız ne olursa olsun; samimiyetle barış isteyen tarafın, oldu-bittiler yaratarak değil, karşılıklı mutabakata dayalı olarak hareket etmesi beklenir. Kıbrıs'ın sorunlu tarihinde egemenler kendi anlaşmazlıklarına halkları da ortak etmeyi hep başarmışlardır. Ne yazık ki, Lokmacı'ya bir geçiş kapısı açılması konusu da bu şekilde gelişmiştir.

Muhatabı tarafından onaylanmamış ve onaylanmayacağı açıklanmış bir köprüyü inşa ettirmek için; kim, hangi yasaya ve hangi bütçeye dayanarak nasıl karar almış, ne zaman ihaleye çıkmış ve hiçbir

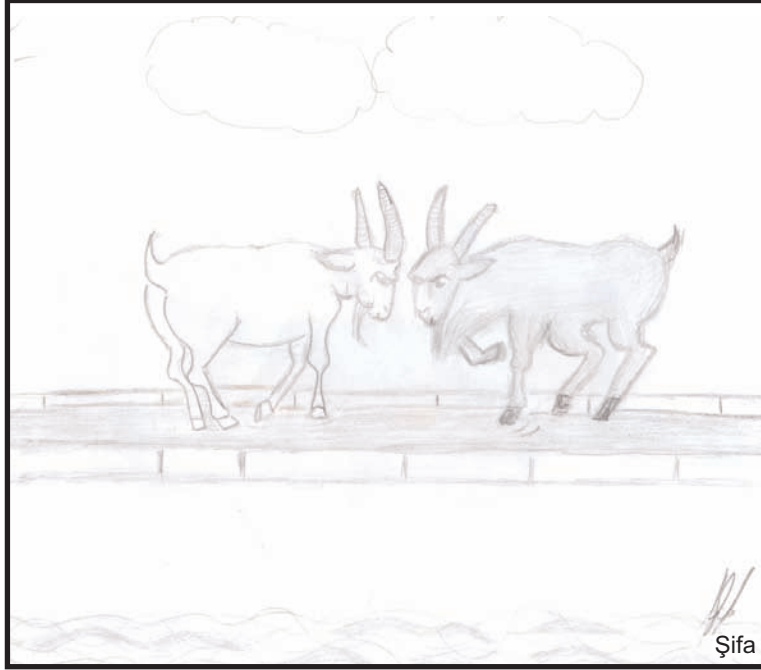
Sonuçta olan oldu: "Çözüm Talat" sloganı ile Cumhurbaşkanlığı makamına yerleşiveren, "Açın kapıları" diyerek barış ve çözüm vaat eden yeni yönetici elitimiz, çözümden sonra hiçbir anlamı kalmayacak bir beton ve demir yığını Lefkoşa'nın ortasına dikiverdi.

zaman kullanılmayacak bir köprüye kaç para akıtmıştır? Bu iş için bir önceki yılın bütçesinde ayrılmış herhangi bir para olmadığı bilinmektedir. Peki anlı-şanlı devletimiz bu parayı nereden bulmuştur? Eğitimden mi yoksa sağlıktan mı budamıştır? Böylece bir taşla iki kuş vurarak, "zaten eğitim ve sağlık dökülüyor, haydi özelleştirelim" demeye zemin mi hazırlanmıştır? Yoksa "sevgili anavatanımız", "Rum" komşularımızı

Kıbrıslı Türk ve Elenler olarak ortak vatanımızı tekrar birleştirmek yolunda kendi gücümüz doğrultusunda kendi planlarımızı yapmalı ve kendi yolumuzu çizmeliyiz. Egemenlerin her zaman bizler için bölücü bir planı olacaktır. Önemli olan bizim planımızın, bizim gündemimizin ne olduğudur.

uluslararası arenada zor durumda bırakacağını tahmin ettiği bu projeyi gönüllü olarak mı desteklemiştir?

Sonuçta olan oldu: "Çözüm Talat" sloganı ile Cumhurbaşkanlığı makamına yerleşiveren, "Açın kapıları" diyerek barış ve çözüm vaat eden yeni yönetici elitimiz, çözümden sonra hiçbir anlamı kalmaya-

cak bir beton ve demir yığını Lefkoşa'nın ortasına dikiverdi.

Diyelim ki barışa kadar da bu köprü kullanıldı. Peki barıştan sonra hiçbir işe yaramayacak olan bu ucubeyi inşa edeceklerine, Lokmacı Yolunu temizleyerek yürümemizi sağlasalar daha iyi bir iş yap-

mış olmazlar mıydı? Hem, temizlik ve düzenleme işi için ihaleye falan da çıkmalarına gerek yoktu. Bir tek çağrıyla barışa susamış Kıbrıs Türk ve Elen Halkları gönüllü olarak yapardı bu işi, onların hesabına. Yoksa, zaten "barış" diye bir geleceğin olmaması için yeminli olduklarından mı böyle bir çözümü hiç akıllarına getirmediler?

Tüm olup bitenler bize şöyle düşündürmektedir. Kıbrıs Cumhuriyeti

egemenlerinin kabul etmeyeceklerini çok iyi bildikleri için, bizim egemenlerimiz, (barış için değil "Rumları" zor durumda bırakmak için) sevimli görünen ama art niyetli bir adım atmışlardır. Böylece, tüm dünyaya; "işte barışı kimin istemediğini gördünüz, kapıları açmayan onlardır" deme fırsatı buldular. Hem de bir taşta iki kuş vurarak iç kamuoyundaki iki kesimi de manipüle etmeyi başardılar. Denктаş ve çevresinde kümeleşen sağ kesime "milliyetçilik yolunda ne kadar zeki olduklarını" gösterip iç rahatlığı verdiler. Barış bekleyen halkımıza da "barışı istemeyenin Rumlar olduğunu" göstererek, damarlara bir doz daha milliyetçilik şırınga ettiler.

Doğrusu şudur ki, Lokmacı Barikatı senaryosu çok başarılı bir şekilde planlanmış ve sahnelenmiştir. Lefkoşa Türk Belediyesi Başkanı Kutlay Erk'in köprü'nün üstünden şiiirler okuyup çiçekler atması düşünüldüğünde, ortada gerçek bir temsil vardır. Eminiz ki egemenler bu işten bekledikleri verimi almışlar ve ellerini memnun bir şekilde ovuşturmuşlardır.

Lokmacı'nın biz gerçek barışseverlere öğrettiği ise; egemenlerin barışa dair birşeyler yapmasını ummanın anlamsızlığıdır. Bizler, Elen olsun Türk olsun egemenlerden gelecek bir barış adımının barış gösterip, şövenizm vuran bir kandırmacadan ibaret olduğunu gördük. Bildiğimiz bir gerçeği bir kez daha anladık ki, **"Barış Bizlerin Ellerindedir"**. Kıbrıslı Türk ve Elenler olarak ortak vatanımızı tekrar birleştirmek yolunda kendi gücümüz doğrultusunda kendi planlarımızı yapmalı ve kendi yolumuzu çizmeliyiz. Egemenlerin her zaman bizler için bölücü bir planı olacaktır. Önemli olan bizim planımızın, bizim gündemimizin ne olduğudur. Bizler, ihtimaller üzerine kurulu bir politikaya dayanarak egemenlerimizin peşine takılmak yerine, tam tersine kendimizi ve halklarımızı bilinçlendirerek, örgütleyerek barış mücadelesini tabana yaymayı önümüze iş olarak koyduk. Ve kendi kendimize diyoruz ki; **"Sen kendini hele bir işine ver, gerisi gelir"** ☒

2007 Öykü Çalışması

Tartışması ve Bildirisi /EMAA

**Baraka Kültür Merkezi adına;
Halil Karapaşaoğlu, Erkal Tülek**

Kimi düşünceler, kimi kararları doğurdu. Uzun süren tartışmalar, toplantılar... Bazen sınırlar yükseldi, bazen sesler alçaldı, bazen de yüzler gerildi. Küsenler oldu, bağrışmalar, surat asmalar, hatta, çok afedersiniz, küfürler... Eğrisiyle-doğrusuyla, incesiyle-kalınıyla, topladık/toparlandık, kalktık, işte geldik huzurunuzda, hepimizle paylaşmaya, fikir almaya, beraberce yaratmaya.

Bilenler ayrıntılara hakim, sanırız bilmeyen de pek yok, çok incesi de şart değil gerçi: EMAA olarak kaç zamandır öykülerin, öykücülerin içinde, sağında, solunda, önünde, arkasındayız. Yarışmalar düzenlendi, ödüller dağıtıldı, tartışmalar oldu. Dünya öykü gününü kutladık. Gazetelere haberler yaptık, öykü günlerini tertipledik. Sponsorlar, fonlar bulduk, jüri-ler çağırıldık. Üstat yazarlar, profesörler, yayıncılar, dergiciler, eleştirmenler... Hatırlıyorsunuz. Gençler buradan, bu masadan öykülerini okudular. Belki de böylelikle ilk eleştirilerini aldılar. Düşünsenize, ilk defa yayımlanacak, kitapçılarda, raflarda yerlerini alacaklardı. Ana rahminden çıkan bir çocuk gibi.

Bu yaşananlar, biz EMAA'yı hep heyecanlandırdı, azmimizi kamçılıdı. En doğrusunu yapıyoruz. Neticeler, herkesi motive edecek kuvvettedydi. Çok güzeldi, çok iyiydi, çok hoşkuluuydu, harikaydı.

Sonra bir gün içimizden biri; ben ya da öteki, bir soru sordu: Acaba öyle mi? "Ne gereksiz bir soru." "Bu da nerden çıktı şimdi?" "Saldırı, yıkmak amaçlı!" demeye hazırlandık ama diyemedik. Diyemedik. Neden mi? Evet, hak verdik. Belki hiç düşünmemiştik. Ya da düşünmüştük de kendimizden saklamıştık. Belki de birbirimizden utanmıştık. Miştik, miştik, muştuk... Sorular birbirini kovalamaya başlamıştı:

Neden yarıştıyorduk? Yarıştıklarında nereye ulaşacaklardı? Bu onlara ne öğretecekti? Şimdi soru sorma işini bir kenara bırakalım. Onun yerine sesli sesli düşünelim. Onlar rakip değiller. Rekabet etmeleri gerekmiyor ki! Onlar öykü yazan, birbirlerine şiir okuyan, romanları tartışan, gazete haberleri için birbirinden fikir alan,

munun doğallığında kararlar alıyor. (Tabii jüriyi seçenler de...). Kararlar alıyor da ne oluyor? Bu kararlara göre, genç öykücümüz ölçülüp biçiliyor. Ya sonra? Sonrası şu: Kimisinin bahtına santimetre düşüyor, kimisinin bahtınaysa inç. Tonlar, kilogramlar ve gramlar da diyebiliriz tabii. Şimdi, jürideki bir yazarda ya da eleştir-

Onlar rakip değiller. Rekabet etmeleri gerekmiyor ki! Onlar öykü yazan, birbirlerine şiir okuyan, romanları tartışan, gazete haberleri için birbirinden fikir alan, yapan, eden yani yaşamı paylaşan, birbirine gereksinen insanlar... Ayırdığımızda, öne-arkaya / ileriye-geriye, sıraya soktuğumuzda, "bu birinci, bu ikinci, şu öteki de sonuncu" diye ilan edince, "işte koparılmaya başladılar" diyebilir miyiz? Deriz.

yapan, eden yani yaşamı paylaşan, birbirine gereksinen insanlar... Ayırdığımızda, öne-arkaya/ileriye-geriye, sıraya soktuğumuzda, "bu birinci, bu ikinci, şu öteki de sonuncu" diye ilan edince, "işte koparılmaya başladılar" diyebilir miyiz? Deriz. Peki, çizilen bu tablodan nasıl olur da, olumlu sonuçlar bekleyebiliriz? Rekabet kültürünün içinde, yaratılmaya çalışılan anlamın, yaşamın neresine düştüğünü tanımlarken, aslında kendi kendimizden olan kaçışların, etrafımıza olan yabancılaş-

manın başlığını belirliyoruz. Bir anlamda, insanın ifadesinin aracı olan edebiyat, kendisine uzak bir yere düşmüş oluyor. "Güzel" denilen olgunun yalnızca ona ulaşanlarca yani bir bakıma, yarışma birincileri, onları seçenler ve benzerlerince,

hoş bulunup sevicecek olması yetmez çünkü "güzel" yaygın kılınıp, dağıtılıp ulaştırıldıkça geliştirilecek ve dolayısıyla tekrar yayılacak tekrar geliştirilecek ve yayılacak, böyle sürüp sürüp gidecek olmayı hak ediyor, gerektiriyor, istiyor, ne dersiniz deyin.

Göge bakma durağına gelmiş öyküler, öykücüler. Yarışma da tertiplenmiş. Durur mu hiç hakem de gelmiş. Bu bir futbol maçı olmadığından, ona artık 'jüri' diyeceğiz. Ne yapıyor bu jüri? Jüri, kendi konu-

mende, kendi özel tarihi doğrultusunda edinilmiş kıstaslar, geleceğini, değişimlerini hemen öngöremeyeceğimiz genç yazarımızda, cetvel, baskül ya da kantar gibi çalışmış olmuyor mu? Oluyor. Elbette, dilbilgisi yanlışları, anlatım bozuklukları, yazım hataları ve benzeri durumları kastetmiyoruz burada. Onlar küçük editör işleri. Öte yandan, jürinin ödülü "genç yazarımızın her koşulda teşvik edildiği anlamına gelir" diyebilir miyiz? Sözelimi dedik. Bu durumda ödül almamış olanlar cezalandırılmış, dolayısıyla teşvik edilmemiş sayılmazlar mı? Amacın, öykü yazımını ve okunmasını genişletmek, desteklemek olduğu belirtilen böyle bir denklemde, sorularımızın işaret ettiği negatif sonuçlar, amaca ters düşmekte değil mi? Evet öyle. Elbette bir de şu var: Her karar ve eylem son tahlilde ideolojik olduğuna göre, jüriyi seçenler ve seçilmiş jüri nesnellik taşıdıkları iddasını çöpe atmalıdır çünkü hakim jürinin ve o jüriyi seçenlerin estetik-edebî kıstasları, gençleri tasnif ederken olsun ya da cümle aleme "şu iyidir bu da kötü" derken olsun, yaygınlaştırılmış olacaktır. Bu, genç yazarın üstünde tahakküm kurmaktır. Buradan şu anlaşılmasın: genç yazarın, tecrübeli yazardan, öğreneceği, öğrenmek isteyeceği hiçbir şey yoktur demiyoruz. Ama şu kesin ki, ödül ya da ceza ile genç yazarımız bir şey öğrenmeyecektir, öğrenmek isteyeceğine dair gelişim katetmeyecektir.

"Amma da felsefe yaptı, kattı karıştırdı böyle" diyeceksiniz belki. Fakat bilmenizi

isteriz, bu bizim için çok önemli, içimizde, masamızda, toplantımızda tartışmalar yaşandı. En başta bahsettiğimiz tatsız ve tatlı anlar, bir bir yaşandı. Sinirlenmeler, susmalar ya da bağırtılar hepsi yaşandı. "Ben veya öteki bir ya da birkaç soru sordu" dedik ya, işte onların peşi sıra çaresizce serilen dürüst cevaplardır buradaki karmaşanın kaynağı. Tabii ilkin söylen-

muzu soralım, 14 Şubat'ımız bu günlerden hangisine daha yakındır? İlkine mi yoksa ikincisine mi?

2007 Öykü Çalışması Tartışması ve Bildirisi/EMAA

davet

çıkarcamız

kimi tecrübeli yazarlardan kendi hür iradeleriyle seçecekleri öyküler için yergi ve övgü yazıları yazmalarını talep edeceğiz. Buna göre; genç yazar, gerek kendi metni, gerekse yazar arkadaşlarınıninkiler için, metinlerin kendisini, incelemeleri ya da eleştirileri okuma şansı yakalayacak diye düşünmekteyiz. Böylelikle zamana içkin, geçici olmayan her vakit durup üzerinde yeniden düşünülebilecek, eleştiri metinleri genç yazara rehberlik etmiş olacak. Düşünün; ödül ve ceza ile, az önce ispat ettiğimiz üzere, edilgen duruma düşürülmüş genç yazar, söz konusu özel dergi sayısındaki ilgili tüm metinler ile

karşılaştığında, kendisini değerlendirme yapma durumunda bulacaktır. Bir bakıma, bu, genç yazarın sarsıcı anlamda düşünmeye, çalışmaya zorlanmasıdır. Alkışlanılma ya da plaketli camekânlar hayallerine değil. Elbette okuyucuyla karşılaşma açısından da bu dergi, uzun soluklu bir çalışma

olacak. Bir yanda tek bir akşamda ödülünü, teşviğini ve eleştirisini alan genç diğer yanda yaşam boyunca kendisine rehberlik edecek, tüm okuyucuların ulaşabileceği uzaklıkta duran dergiyi kitaplığına koyanı. Bir tercih yapalım mı?

Az sonra inceleyeceğiz deyip de bıraktığımız 'para' konusunu yeniden açmaya gerek var mı, bilmem. Ne olur ne olmaz, deminden beri adet edindik: biz diyelim diyeceğimizi: Kendi emeklerimiz ve çabalarımız... Dışarıdan ya da iç'in uzağın- dan, katkı yok, fon yok, demek ki savaşın kırmızı lekesi de yok. Özgürlükle biraz daha yakınlaştık işte.

Durduk, geldik, fırsat oldu karşılaşma; EMAA olarak anlattık. Şimdi sıra sizde: Söz sırası, sorgu sırası, ne varsa hepsinin sırası... Bekliyoruz.

25 Mart 2006, Basın-Sen Lokali,
Lefkoşa ☒

Bir ödül var; demek ki 'para' söz konusu. Paranın nereden geldiği malum şu küçücük adada. Yine de sayalım biz: Avrupa Birliği, Yunops, Usiad, Şirketler vs. Peki, bu para onlara nasıl gelmiş? Gökten zembille mi inmiş, cebrail aleyisselam cebinden mi düşürmüş yoksa Noel babanın hediyelerini mi satmış bizim çocuklar ya da sarı kumlu ülkenin, petrolünden arta kalanlar mıymış?

mişti: geldik huzurunuz, paylaşmaya, fikir almaya, beraberce yaratmaya, başka çare de, adres de yok kanımızca. Ya sabır, iki üç soru kaldı, EMAA olarak sizinle inceleyeceğiz:

Bir ödül var; demek ki 'para' söz konusu. Paranın nereden geldiği malum şu küçücük adada. Yine de sayalım biz: Avrupa Birliği, Yunops, Usiad, Şirketler vs. Peki, bu para onlara nasıl gelmiş? Gökten zembille mi inmiş, cebrail aleyisselam cebinden mi düşürmüş yoksa Noel babanın hediyelerini mi satmış bizim çocuklar ya da sarı kumlu ülkenin, petrolünden arta kalanlar mıymış? Eeeee! Bizim genç yazarımız paranın nereden geldiğini biliyor mu? Biliyor. Yoo, bilmiyor. Hayır, hayır, bilmek istemiyor. Hepsi, her biri çok mühim bu cevapların, hatta tüm bu para durumu, kararlarımıza en çok etki edenlerdendir, fakat az sonra bahsedeceğiz. Çünkü sırada -kararlara geçmeden önce- şu malum gün meselesi var:

Her şeyin bir günü var bu dünyada. Bizim öykünün de öykü günü: 14 Şubat. Bu gün meselesine şöyle bir ayımla yaklaşsak diyoruz: Birer atıf olarak, yılbaşı günü, sevgililer günü, anneler günü ya da doğum günü gibi kitleyi ayımsızca hedef alan ve tabii ki ticari özellik taşıyan, sektörelleşmiş anlayış, söz konusu kitlenin bireylerini seçim ya da tercih dahilinde etkin kılmamaktadır. Biz bir emek sarf ettiğimiz ya da seçimde bulunduğumuz için değil o günleri kutlayışımız, o günlerde sevinişimiz. Dolayısıyla bu tarifle ortaya çıkan "gün" zihniyetini gerici buluyoruz. Buna karşılık, 1 Mayıs, 8 Mart ve 1 Eylül gibi destek verilmesi ya da kutlanması, kişinin kendi öznel değerlendirmelerine bağlı olan günleri ve yaslandıkları anlayışı gönülden destekliyoruz. Seçim ya da değerlendirme ile oluşan, bu etkin kılınma durumu fikrimizce fevkalade önemlidir. O halde, soru-

Başka bir açıdan bakıp "14 Şubat, kimlerce ve hangi kurumlarca meşru kılınmıştır?" diye de sorabiliriz. Zira biz, öykü, genelinde edebiyat düzleminde, isimleri anılması, hesaba katılması gereken tüm kişi, kurum ya da yayınların destek verdiği bir mekanizma, boşverin mekanizmayı bir tartışma dahi gözlemlemekteyiz. Demek oluyor ki, 14 Şubat'ımız, bir azınlık tarafından tartışılmaya açılmaksızın gündeme getirilmiştir. Kapsayıcı olması söz konusu olamaz. Bu gerçekler ve az önce bahsedilmiş, kişiyi edilgen durumda bırakan gün anlayışı nedeniyle 14 Şubat'ımıza uzak durmaktayız. Kimse lütfen gücenmesin.

(İzninizle, bizi çok güldüren küçük bir 'yama' meselesi var, bu arada, onu sizinle paylaşmak istiyorum. Çok kısa, biz, EMAA olarak ürettik bu retoriği: Sevgililer gününü mü öyküye yamamalı yoksa öyküyü sevgililer gününe mi? [elbette 'e' seçeneğinin hakkı mahfuzdur.]

Bu kadar tahlil, soru, inceleme yeter. Yetmek ne kelime, artar, taşar. Sadede gelirse; hepsi, şu kararlara vardığımızı söylemek ya da onlara nasıl vardığımızı anlatmak içindi: 2007 yılında gerçekleştireceğimiz öykü çalışması için yarışma tertiplemeyeceğiz. Jüri de olmayacak. Hiçbir parasal eder ile ölçmeksizin hatta kıstas ya da edebî sorgulama uygulamaksızın, sadece küçük editör işleri hesaba katılarak bir özel dergi sayısı içinde tüm öyküleri yayımlayacağız. Öte yandan,

ODTÜ Kampüsü 'nde

Çirkin Saldırı

Baraka Tiyatro Ve Korosuna

A-Ha (Nazen Pansal R.)

Baraka Tiyatro Ekibi, bu sezonu bir kısa oyun ve iki kısa gösteri ile açtı. 11 ve 15 Şubat 2006 tarihlerinde Arabahmet Kültür Evi'nde sergilenen "Teresa" isimli sokak gösterisi, okuma tiyatrosu olarak icra edilen "Gappellari Fuad Dayı" ve tek perdelik kısa oyun "Düşünemeyen Adam" beğeniyle izlendi.

Fuayed bekleyen izleyicilerin arasında oynanan "Teresa", tiyatroların yalnızca sahnede değil, her an her yerde karşımıza çıkabileceğinin de mesajını veriyordu. Seyircilerin arasından sahneye fırlayan bir oyuncunun, şapkasını ve atkısını takarak Gappellari'ye dönüşmesi ve elindeki gazeteden

Hüseyin Çakmak'ın yazısını teatral bir dille okuması, anlatacak hikayesi olan herkese seyirci karşısına geçmesini önermekteydi. Gecenin finalinde sahneye konan "Düşünemeyen Adam" ise Muzaffer İzgü'nün öyküsüyle başlayan serüvenin, oyunculukla, ışıkla, kostümle harmanlanarak sahnede yeniden

hayat bulmasıydı. Şubat Ayı gösterimlerinin tamamlanmasının ardından 27 Mart Dünya Tiyatro Günü etkinlikleri çerçevesinde, Baraka Tiyatro Ekibi, Baraka Korosu ile birlikte yine

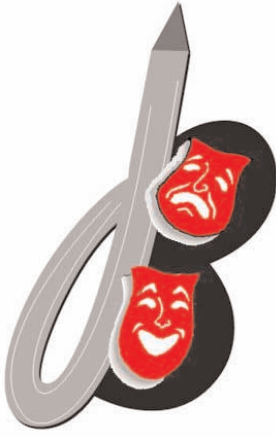
Arabahmet Kültür Evi'nde seyircisiyle buluştu. 25 Mart Cumartesi gecesi düzenlenen etkinlikte, hem konser hem de oyun büyük bir coşkuyla icra edildi ve izlendi. 28 Mart 2006 tarihindeyse Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin Omorfo'daki kampüsüne davet edilen Baraka Tiyatro ve Korosu, sanata ve düşünce özgür-

lüğüne tahammülü olmayan bir grubun çıkardığı tatsız hadiseler sebebiyle etkinliğini yarımlaştırarak bırakmak zorunda kaldı. Bir parkta oturup düşünmeye çalışan bir "aydın"ın yaşadıklarını anlatan "Düşünemeyen Adam", yaz aylarında parklarda da oynanacak. ☒

Basına da yansıdığı gibi, ODTÜ Tiyatro Topluluğu'nun katkılarıyla düzenlenen Dünya Tiyatro Günü etkinliklerine, Baraka Kültür Merkezi Korosu ve Tiyatro Ekibi olarak davet edilmiştik. Bu çerçevede, 28 Mart Salı akşamı, müzik ve tiyatro etkinliklerimizi sergilemek üzere ODTÜ Kampüsü'ndeki Büyük Salon'da yerimizi aldık. Ancak etkinliğimizin başlamasından kısa bir süre sonra, bazı izleyiciler gürültülü bir şekilde salonu terkettiler. Biz, tepki amaçlı yapıldığını anladığımız bu saygısızca harekete cevap vermeyip şarkılarımızı söylemeye devam ettik. Korumuzun programı tamamlandı oyunumuz için hazırlık yapmaktayken, dışarıda biriken bir grup, tehditkar ifadelerle kullanan Baraka Kampüsü'ne terk etmemizi istediklerini belirtti. Sebebini öğrenmeye çalıştığımız sırada, bizleri oraya davet etmiş bulunan Kültür İşleri Müdürü, güvenliğimizi sağlayamayacakları gerekçeyle oyunumuzu oynamamızı söyledi. Doğru bulmasak da, davet eden kurum davetinden vaz geçtiğine göre gidebileceğimizi belirtip olayın nedenini ısrarla sorduk. Bunun üzerine ODTÜ Genel Sekreteri, agresif bir tavırla, afişimizde kullandığımız "Omorfo" Kampüsü ifadesini sorgulamaya başladı. Dışarıda birikip sloganlar atan ve İstiklal Marşı söyleyen kişilerin yarattığı terör ortamında bu tarz bir "Omorfo" mu "Güzelyurt" mu tartışmasına giremeyeceğimizi, bizi davet eden kurum olarak, Kampüsü güvenli bir şekilde terk etmemizi sağlamakla yükümlü olduk-

larını kendilerine anlattık. Ayrıca üzerinde "Omorfo" yazan afişlerin, ODTÜ Kültür İşleri Dairesi tarafından tüm Kampüs'e asıldığını, bu ana kadar sorgulanmayan konunun şimdi gündeme gelmesinin ilginç olduğunu belirttik. Ardından, seyircilerden, oyunumuzu oynayamadığımız için özür dileyerek sahneyi terk ettik. Kampüs'ten çıkmaya çalışırken, Türkiye Cumhuriyeti bayrakları sallayan bazı kişilerin bize saldırganca davranmasına, taş atmasına ve arabalarımıza tükürmesine, sırf olay daha fazla büyüyüp masum kişiler zarar görmesin diye karşılık vermedik. Ancak Dünya Tiyatro Günü dolayısıyla gerçekleştirilen bir kültür-sanat etkinliğinde yaşanan bu çirkin olayı ve ODTÜ yönetiminin misafir-

lerini kovar hale geldiği taraflı tutumunu, kamuoyuyla paylaşma sorumluluğunu hissettik. Bir üniversite, öncelikle bilim yuvasıdır. Özellikle de ODTÜ gibi Türkiye gençlik mücadelelerinde tarihe geçmiş bir kurumun, para ve kar odaklı piyasa mantığıyla, "Müşteri velinimetimizdir" anlayışıyla, bilime, sanata ve kültüre tahammülsüzce yaklaşması, paranın, üniversiteleri ne hale getirdiğinin ispatıdır. Baraka Kültür Merkezi olarak, ilerici, özgürlükçü ve barışçı tavrımızdan hiçbir zaman taviz vermeyeceğimizi, gerici bir gürüha teslim olan ODTÜ yönetimini kınadığımızı, sanatın her türlü zorluğu aştığını ve aşacağını tüm kararlılığımızla vurgularız. Baraka Kültür Merkezi

Şifa

GENEL İSTEK ÜZERİNE "DÜŞÜNEMEYEN ADAM"

Bifa Alçıcıoğlu
sifa_alcicioglu@yahoo.com

Biz kimiz?

Baraka Tiyatro Ekibi.

Ne yapar bu Baraka Tiyatro Ekibi?

Baraka Tiyatro Ekibi; her Salı akşamı 19:30- 21:30 saatleri arasında söylemek ve anlatmak istediklerini oyun ve müzikle birlikte vücut dilini ve mimiklerini kullanarak teatral çalışmalar yapmaktadır. İlgi duyan herkes bu saatlerde gelip bize katılabilir. Kapımız her yaştan her kesimden insanlara açıktır.

Tiyatro her ne kadar söz ve hareketlerle yapılan bir sanat olsa da gerçek yaşamın ta kendisi yani insanlara ulaşmak için aslında küçük gözükken dev bir adım.

Yaşamın içinden bir kesit, bir park manzarası belki de; "Düşünemeyen Adam". Muzaffer İzgü'nün "Genel İstek Üzerine" isimli öyküsünden yola çıkarak, içine biraz da hayal gücü, empati ve okuma çalışmaları katılarak harmanlanan öykü; "Düşünemeyen Adam"ı ortaya çıkardı. Toplumsal sorunlara yönelik bir tiyatro oyunu yazmaya çalışan, ancak halktan kopuk ve insanları küçümseyen bir yazarın, daha rahat düşünebileceği düşüncesi sonucunda bir parka gelmesiyle başlayan oyunumuzda, aydın bir kimse olan yazarı yani "aydın"ı sorgulamaya çalıştık.

Şöyle bir düşünelim, acaba bugün yolda giderken kaç kişi gördünüz? Sanırım net bir cevap kimse veremez. Yanımızdan geçen herkes bir insan ve her insanın kendi hikayesi var. Sokakta ya da bir parkta yanımızdan manavdan aldığı pırasaları ve kerevizleriyle geçen belki de tek eğlencesi komşu kadınlarla dedikodu yapmak olan teyze, sigara bağımlısı bir genç ya da her şeyi bildiğini zanneden kendisini yaşından dolayı diğer insanlardan üstün gören ve birçok şey için artık çok geç olduğunu kabullenemeyip bunun acı burukluğunu hissettirmemeye çalışan yaşlı adam, hergün sabah parkta koşu yapan genç kız, yanımızdan geçerken kendisini belki fark edebilmeniz için, belki de tuttuğu futbol takımının galibiyetiyle sevinip türkü söyleyen küçük bir boyacı çocuk, anlattığı dinsel öykülerle insanlarla olayları bağdaştıran dine karşı aşırı bağımlılık gösteren bir vatandaş. Bunlar aslında bir parkta görebileceğimiz günlük manzaralar... Gel gör ki "Düşünemeyen Adam" yani oyunumuzun yazar karakteri bunları göremiyor ve hatta kendisi başka bir hikaye yazmak için uğraşırken bu insanlarla zorunlu bir diyaloga girmekten dolayı epeyce sinirleniyor.

"Düşünemeyen Adam" 11 Şubat cumartesi ve 15 Şubat çarşamba akşamı Arabahmet Kültür Evi'nde seyirciyle buluştu. Bunun yanında "Teresa" isimli sokak tiyatrosunu da sokakladık. Ayrıca Besim arkadaşımız "Gappellari Fuad Dayı"dan bir bölüm okudu. Çalışmalar sırasında gülerken; farkettiler, oynarken; yaşadık, bu karakter acaba kiminle bağdaşıyor diye düşündük, makyajımızdan, aksesuarımıza, kıyafetimize kadar her ayrıntıyı düşünmeyi kendimize görev bildik. Yeri geldi bir sandalyeyi paylaştık, yeri geldi uykusuz kaldık, yeri geldi hammallık yaptık, kısacası düşündük, tartıştık, karar verdik, oynadık, yaşadık ve çok eğlendik.

"Başka Bir Kültür Mümkün" dedik ve demeye devam edeceğiz. Bunu gerçekleştirmek için sokaklar, yollar, camekanların önleri, parklar, bizi bekliyor.

BTE olarak bazı kurallara, kalıplara bağlı kalmadan söylemek istediklerimizi söyledik, oynamak istediklerimizi oynadık ve bu şekilde devam edeceğiz.

Gelin birlikte "eyle(y)(n)elim." ☒